

морско дно или окрвављене шине? А уколико је тако, не треба ли да се сећамо, увек да се сећамо Христових речи: „Нека буду бедра ваша опасана и светиљке запаљене.“ (Лк. 12, 35)?

Када људи иду на далеки пут или на тежак рад, они се дugo опасују. Када људи иду по мраку они са собом носе светиљку и брину се о томе да ове светиљке издрже до краја пута. Тако треба и кроз сав свој живот опасивати своја духовна бедра, треба увек бити спреман, треба имати уза се светиљку, увек запаљену, треба обратити пажњу да не останемо без уља за њих, слично као пет лудих девојака у јеванђелској причи. Треба увек бити спреман на смрт. Треба да лежући на постелју и устајући ода сна мислити о томе да ли ће то бити моја последња ноћ, мој последњи дан? Нећу ли данас можда на улици пасти под трамвај? Нећу ли икако другачије погинути?

Уколико будемо имали овакво настројење, неће се на нас односити ове Божије речи: „Безумниче, ове ноћи тражиће душу твоју од тебе...“ Сабирајмо, сабирајмо са Христом, сабирајмо само оно што је Њему угодно.

Рекао сам вам да је већина људи телесна, да жуде само за земаљским утехама, телесним насладама. Мало је духовних људи, мало је таквих који сав свој живот посвећују служењу Богу, да се сав свој живот баве очишћењем свога срца, пазе на њега, стално теже да у себи умноже љубав, веру, смирење.

Али има људи узвишиених од оних који су слични овоме не-

срећнику, који се припрема да сагради нове житнице. Има људи који живе духовним потребама, и то дубоким. Они сав свој живот посвећују изучавању људске премудрости, бескрајно читају књиге, једну за другом, и стичу велика знања и дубоку мисао. Шта да кажемо о њима? Да ли ћемо их прибројати онима који сабирају са Христом? Не. Нећемо их назвати телесним, али их нећемо ни прибројати онима који са Христом сабирају, јер је људску премудрост могуће сабирати и без Христа, не призывајући Његову помоћ, чак ни не верујући у Њега. Такви људи живе својим умом, својом вољом, својим схватањем живота. Они себи постављају сопствене задатке у животу, презирујући оне које је поставил Господ Исус Христос. Они траже савршенство у људској мудрости. Али, зар се у књигама људске мудрости налазе извори љубави? Нема их тамо, нема у њима извора вере, смирења, кротости, милосрђа.

Дакле, онај ко се бави овиме, не сабира ове духовне ризнице. Ами, смирене овце стада Христовога, свакда имајмо на уму ову кратку Христову причу о безумном богаташу, који је своје надање положио на себе и на своје богатство. Тежимо да будемо са Христом, јер ко није са Њим, тај је против Њега.

Да ли је могуће да се ма коме од нас догоди овако ужасна несрћа, да нас анђели небески назову противницима Господа Исуса Христа??

Не дај Боже! Не дај Боже! Не дај Боже!
Амин.

манастиру Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са blaјословом итумана јеромонаха Рафаила

ВАДЕСЕТ ШЕТА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

св. Јорок Аваакум, св. Урош, цар српски,
св. Јелисавета - Јелена; Јерей. Јоаникије Девнички
Лк. 12:16-21 (зач. 66); Еф. 5:9-19 (зач. 229).

свети Лука Кримски ПРИЧА О БЕЗУМНОМ БОГАТАШУ

Мала, кратка Христова прича, али како дубока, безмерна дубина мисли и истине у овим кратким речима!

Господ наш Исус Христос, увек је говорио кратким речима. Тиме нас је учио да не будемо многоговорљиви, а сви смо склони томе, јер је неупоредиво теже говорити кратко, живо и снажно него говорити пуно. Овом маленом причом је речено све што нам је потребно. Речено је о два пута по којима људи иду. Говори се о онима које Свето Писмо назива душевним, плотским и којих је огромна већина у људском роду, и о онима којих је неупоредиво мање: о људима духовним. Указана су два животна пута: пут служења своме телу, својим похотама и пут служења духу.

Проникните у ову, зачуђујуће снажну, дубоку и кратку причу. О чему је мислио овај несрћни, богати човек, када му је родила огромна количина жита? Ево о чему је мислио: „Шта да чиним, јер немам у шта сабрати љетину своју? И рече: Ово ћу учинити: сру-

шићу житнице своје и саградићу веће; и ондје ћу сабрати сва жита моја и добра моја“.

О окајани! О безумни! Немаш ушта да сакупиш своје жито? Не знаш шта да чиниш? Зар не видиш, колико око тебе има гладних и сиромаха, који немају ништа? О њима ниси размишљао, мислио си само о себи, одлучио си да учиши нешто што теби изгледа мудро: да срушиш житнице и саградиши нове, далеко веће, и да у њих сабереш сав свој род. Али зашто? Због чега? Да би својој души могао да кажеш оне ружне, безумне речи: „Душо; имаш многа добра сабрана за многе године; почивај, једи, пиј, весели се“.

О несрћни! Није знао низашта болje, осим да се преједа и опија вином, није знао низашта узвишиеније осим за весеље; ништавно, испразно, земаљско весеље. Све силе душе управља ка томе да би сакупио што више богатства, осигуравши себи задовољство, раскошан и сит живот. О какав несрћник! Највероватније он никада није чуо оне друге Христове

речи, није чуо оно што је Господ рекао свима нама: „Не сабирајте себи блага на земљи, где мољац и рђа квари, и где лопови поткопавају и краду; Него сабирајте себи блага на небу, где ни мољац ни рђа не квари, и где лопови не поткопавају и не краду“ (Мт. 6, 19 – 20).

Како се често дешава да пропадну ризнице које смо сакупљали, како се често неочекивано затиру, за нас потпуно неочекивано, и тада, људска душа, пуне страсти за стицањем бива вргнута у очајање, у мрачно црно очајање.

Наша безосећајност на исповести великим делом има у свом корену одсуство страха Божијега и скривено неверовање. На то и треба да буду усмерене наше снаге. Ето због чега су тако важне сузе на исповести – оне омекшавају наше окамењено срце, потресају нас од "главе до пете", поједностављују нас, дају нам благодатни самозaborав, отклањају главну препреку ка покајању, нашу себичност. Горди и самољубиви не плачу. Једном заплакао, значи – омекшао, растопио се, смирио се. Ето због чега после оваквих суза следи кротост, безгневље, омекшалост, умиљење, мир у души код оних којима је Господ послао радоснотворни (који твори радост) плач. Не треба се стидети суза на исповести, треба пустити да се слободно лију, да умивају наше нечистоће. "Кишу ми дај суза у посту дивнога дана, да плачем и умијем се од грехова, или од сласти, и да ти се јавим очишћен" (прва седмица Великог поста, пон. Вечера).

о. Александар Јељчанинов

И на још једном mestу је Господ о томе рекао велику и дубоку реч: „Који није са мном, против мене је; и који не сабира са мном, расипа“ (Мт. 12, 30).

Господе, говориш нам да не сабирајмо земаљска блага, велиш нам да сабирајмо заједно са Тобом и да не расипамо. Шта значи, бити са Тобом? Шта значи то: не расипати, већ сабирати са Тобом? Бити са Тобом значи бити близак Теби, бити међу онима које си на-

звао пријатељима Својим. Ово значи мислити тако како си Ти мислио, желети оно што си Ти жељео и учио нас да желимо. Учио си нас да сабирамо, а не расипамо. Када ми расипамо? Када поступамо онако, како је поступио овај безумни богаташ, који је све силе своје душе, сав свој живот усмеравао ка томе и само ка томе да би сакупио, што је могуће више, земаљских блага.

Али зашто? Зашто?

Да би те исте ноћи била узета душа његова и постало неизвесно коме ће остати све то што је са-

потискују стремљења ка приземним стварима. Ако је човек сабрао богатство и каже својој души: „Душо; имаш многа добра сабрана за многе године; почивај, једи, пиј, весели се“. - шта је то, зар то није душевни, плотски човек? Зар он не служи својим похотама, својим страстима, своме stomaku? Зар се он пуно уздиге изнад све неразумне творевине, изнад животиња које не знају за другачије насладе, осим за насладе stomaka?

О како је ништаван, како је несрећан овај човек! И што више у његовој души нарастају страсти, стремљење да угађа своме телу, тим више он расипа све духовно, све узвишене тежње, које су икада биле у њему. Јер су духовне ризнице неспојиве са оним што чини човек који у потпуности робује своме телу: он расипа, он губи оно добро што је икада имао, што нас је Господ Исус Христос учио да сабирамо. Ето шта значе речи Христове упућене онима који расипају.

А шта значе његове речи упућене онима који сабирају заједно са Њим? Ко то сабира? Шта је потребно да сабирамо да би смо били заједно са Њиме? Треба да будемо делатељи узвишеног поретка: треба да сабирамо оно што је драгоцено у очима Божијим, да сабирамо а не да расипамо. Треба да сакупљамо плодове испуњавања Христових заповести; треба да постанемо сиромашни духом, смирени, да плачемо, треба да стекнемо велики дар суза, који је својствен малобројним; треба стицати кротост уместо гордости, грубости и самопреузношења; треба свим срцем гладовати и

жеднети за правдом Божијом; треба стицати ризнице милосрђа, постати чист срцем, миротворац; треба бити прогоњен за веру Христову; уколико Господ пошаље такву срећу, да се и на нас односе речи поседње заповести блаженства: „Блажени сте када вас срамоте и прогоне и лажући говоре против вас свакојаке рђаве ријечи, због мене. Радујте се и веселите се, јер је велика плата ваша на небесима“ (Мт. 5: 11 – 12).

Уколико човек сва своја стремљења, све силе душе управи на то да очисти своје срце, да би у свему постао угодан Богу, тада ће се све више и више сабирати те велике ризнице духовног добра у његовом срцу, тада ће сабирати са Христом. И када му дође смртни час, тада ће анђели Божији на златним послужавницима изнети пред њим све добро што је учинио: сва дела љубави, дела милосрђа, све добре речи, речи истине, узвишене и чисте тежње – све ће то понети... И добро ће бити таквоме човеку. И неће доспети у положај несрћног богаташа, коме је Бог рекао: „Безумниче, ове ноћи трајиће душу твоју од тебе...“

О како треба добро упамтити ове последње Христове речи! Јер се ово тиче свакога од нас. Зар не znate, како често људи умиру потпуно неочекивано? Само што сам добио вест о смрти старога колеге доктора. Он је био потпуно здрав и пун живота, легао да спава – и више се није ни пробудио. Када улазите у железнички вагон или на палубу пароброда, јесте ли сигури да ћете бити живи, да нећете погинути на путу, да вас, уместо каснијег живота неће сачекати